

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 534/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Jarmilou Zvarovou, advokátska kancelária, Nerudova 14, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I zo 4. mája 2017 v konaní sp. zn. 26 K 40/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2017 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) zo 4. mája 2017 v konaní sp. zn. 26 K 40/2016.

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 26 K 40/2016-24 z 22. augusta 2016 právoplatným 31. augusta 2016 začal proti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“ alebo aj „úpadca“), konkurzné konanie. Pre pochybnosti o majetnosti dlžníka okresný súd uznesením č. k. 26 K 40/2016-34 z 5. septembra 2016 právoplatným 13. septembra 2016 ustanovil sťažovateľa do funkcie predbežného správcu a uložil mu povinnosti predložiť písomné správy o majetkových pomeroch dlžníka.

3. Okresný súd uznesením č. k. 26 K 40/2016-60 z 22. novembra 2016 právoplatným 30. novembra 2016 vyhlásil na majetok dlžníka malý konkurz a sťažovateľa ustanovil za správcu. Zároveň mu uložil nadväzujúce povinnosti týkajúce sa zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu.

4. Sťažovateľ ako správca doručil podľa § 43 ods. 1 prvej vety zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) okresnému súdu 2. marca 2017 návrh na určenie paušálnej odmeny za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov, a to v sume 2 300 €. Pri určovaní sumy požadovanej odmeny sťažovateľ vychádzal z § 12 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. marca 2017 (ďalej len „vyhláška účinná od 1. marca 2017“).

5. Okresný súd uznesením zo 4. mája 2017 v konaní sp. zn. 26 K 40/2016 priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu v sume 663,88 €. Skutkovo ustálil, že sťažovateľ „*si splnil svoje povinnosti tak, ako mu to ukladá ZKR a vyhláška č. 665/2005 Z. z.,...*“, a preto „*sú splnené podmienky... pre vyplatenie paušálnej odmeny...*“. Pokiaľ ide o sumu odmeny, okresný súd zdôraznil, že „*rozhodol o paušálnej odmene správcu podstaty podľa právnych predpisov účinných do 28. 02. 2017, nakoľko vychádzal z ustanovenia § 206f ods. 1 ZKR,*

podľa ktorého sa majú konania začaté pred 1. marcom 2017 dokončiť podľa právnych predpisov účinných do 28. 02. 2017. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že vyhláška je v porovnaní so zákonom právnym predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade.“.

6. Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyjadruje právny názor, podľa ktorého „skutočnosť, že vyhláška je v porovnaní so zákonom právnym predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade nie je dôvodom na aplikáciu prechodných ustanovení ZKR aj na vyhlášku. I novelizované znenie vyhlášky účinné od 01. 03. 2017 je v súlade so ZKR... Absentujúce prechodné ustanovenia v ostatnej novele vyhlášky účinnej od 01. 03. 2017 vniesli do výkonu správcovskej činnosti právnú neistotu. Autor novely pri jej tvorbe postupoval v rozpore s ust. § 5 ods. 4 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov...“. Sťažovateľ dôvodí, že „ak pri absencii prechodných ustanovení v novele vyhlášky pripustíme správnosť postupu súdu pri aplikácii vyhlášky v znení účinnom do 28. 02. 2017 odkazujúc pritom na prechodné ustanovenia ZKR, potom to znamená, že v konaniach začatých pred 01. 03. 2017 nemá správca nárok napr. ani na paušálnu náhradu za prácu s registrom úpadcov podľa ust. § 24a vyhlášky v znení účinnom od 01. 03. 2017. Jednoznačné vyriešenie otázky, či je v prípade absencie intertemporálnych ustanovení vyhlášky možné aplikovať znenie vyhlášky účinné do 28. 02. 2017, je dôležité aj v súvislosti s paušálnou náhradou nákladov za vedenie kancelárie podľa § 24b vyhlášky a s tým súvisiacimi daňovými povinnosťami správcu..., pretože ak si správca aplikujúc aktuálne znenie vyhlášky počas konkurzu uplatní nárok na paušálnu náhradu podľa ust. § 24b vyhlášky, odvedie z nej daň z pridanej hodnoty a daň z príjmu, pričom následne pri schvaľovaní rozvrhu (t. j. s odstupom niekoľkých mesiacov až rokov) sa presadí odlišný názor na znenie vyhlášky, ktoré bolo potrebné aplikovať, z pohľadu odvedených daní bude návrat do pôvodného stavu viacmenej nemožný.“.

7. V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezhodným takto rozhodol:

„Základné práva [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok a základné

právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/40/2016 zo dňa 04. 05. 2017 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2017 zo dňa 12. 05. 2017 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/40/2016 zo dňa 04. 05. 2017 zverejnené v Obchodnom vestníku č. 90/2017 zo dňa 12. 05. 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 200,26 eur na účet jeho advokátky JUDr. Jarmily Zvarovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, a tak ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. II. ÚS 519/2012).

17. S ohľadom na skutkové, ale predovšetkým právne okolnosti sťažovateľovej veci považuje ústavný súd za výstižné odkázať na svoj stabilne vyslovovaný právny názor, podľa ktorého podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu okrem iného patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (napr. III. ÚS 236/2014).

18. V posudzovanej veci je jadrom sporu medzi sťažovateľom a okresným súdom to, či na základe faktu konania prvej schôdze veriteľov úpadcu 2. marca 2017, teda v právnom stave danom vyhláškou účinnou od 1. marca 2017, mohol okresný súd priznať sťažovateľovi paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov v sume určenej vyhláškou v znení účinnom do 28. februára 2017,

a to aj s ohľadom na to, že § 206f ods. 1 zákona o konkurze prikazuje, aby sa konania začaté pred 1. marcom 2017 dokončili podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

19. Potvrdiť je potrebné i nesporný fakt, že vyhláška účinná od 1. marca 2017 neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia, ktoré by riešili stret predchádzajúcej právnej úpravy s tou, ktorá je účinná od 1. marca 2017.

20. V popísaných okolnostiach bolo povinnosťou okresného súdu vyložiť § 206f ods. 1 zákona o konkurze z hľadiska jeho aplikačného záberu a následne rozhodnúť o jeho (ne)uplatnení v prípade sťažovateľa.

21. Pre ústavný súd je podstatné, či riešenie, ku ktorému okresný súd pristúpil, je výsledkom takej odchýlky od znenia ustanovení zákona o konkurze i ustanovení vyhlášky účinnej od 1. marca 2017 o odmene správcu, ktorá popiera ich účel a význam. Inak povedané, v prípade sťažovateľa len rešpektovanie požiadavky ústavne konformného výkladu § 206f ods. 1 zákona o konkurze mohlo viesť priamo k rozhodnutiu okresného súdu v súlade s relevantnou právnou normou majúcou základ v právnom poriadku Slovenskej republiky, čo je obsahom základného práva na súdnu ochranu.

22. Podľa názoru ústavného súdu výklad a uplatnenie § 206f ods. 1 zákona o konkurze pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa podanom podľa § 43 ods. 1 prvej vety zákona o konkurze nie sú svojvoľné, nepopierajú účel a zmysel právnych noriem regulujúcich odmenu správcu do konania prvej schôdze veriteľov, a preto je prima facie možné vylúčiť už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti záver, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu sa neopieralo o relevantnú právnú normu majúcu základ v právnom poriadku Slovenskej republiky.

23. Podľa § 206f ods. 1 zákona o konkurze konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

24. V prvom rade ústavný súd udáva, že aplikačný záber § 206f ods. 1 zákona o konkurze nie je podmienený štádiom prebiehajúceho konkurzného konania konfrontovaného so zmenou právnej úpravy účinnou od 1. marca 2017. Z tohto hľadiska

potom nie je rozhodujúca ani povaha súdne uplatňovaného práva oprávneného subjektu pre záver o tom, že sa na rozhodovanie o ňom uplatní právna úprava účinná do 28. februára 2017. Výnimkou by mohli byť iba prípady uvedené v nasledujúcich odsekoch § 206f zákona o konkurze. Niet však sporu, že to nie je sťažovateľov prípad.

25. Právna norma obsiahnutá v § 206f ods. 1 zákona o konkurze používa kategóriu „právne predpisy účinné do 28. februára 2017“, nie kategóriu „ustanovenia tohto zákona účinné do 28. februára 2017“, čo nepochybne vôbec nevylučuje záver, že použitý pojem má na mysli nielen ustanovenia zákona o konkurze účinné do 28. februára 2017, ale aj ustanovenia iných právnych predpisov regulujúcich práva a povinnosti účastníkov konkurzného konania účinných do 28. februára 2017. Obzvlášť odôvodnený je takýto záver pre vzťah zákona o konkurze a právnych predpisov majúcich k nemu vykonávací vzťah (to je práve vyhláška účinná od 1. marca 2017).

26. Napokon, významným výkladovým faktorom v prejednávanej veci je nepochybne aj už naznačená nadväznosť novelizácie vyhlášky [vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 25/2017 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „novelizácia vyhlášky“)], ktorou bolo priamo dotknuté práve ustanovenie o sume paušálnej odmeny správcu za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov, na novelizáciu zákona o konkurze [zákon č. 377/2016 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov], ktorou bolo do jeho regulatívneho obsahu inkorporované aj sporné intertemporálne ustanovenie obsiahnuté v § 206f ods. 1. I v dôvodovej správe k novelizácii vyhlášky sa explicitne vysvetľuje, že „návrh vyhlášky sa predkladá v nadväznosti na zákon z 29. novembra 2016, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze

a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov“ <<https://www.slov-lex.sk/legislativne-procesy/-/SK/dokumenty/LP-2017-23>>, čo bola už uvedená novelizácia zákona o konkurze uverejnená v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 377/2016.

27. Posledný, pre ústavný súd relevantný argument je materiálnej povahy. Z § 43 ods. 1 prvej vety zákona o konkurze (v znení do 28. februára 2017 i v znení od 1. marca 2017) zrozumiteľne vyplýva, že tam regulovaná paušálna odmena patrí správcovi za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov. Sťažovateľ v konkurznom konaní vedenom proti dlžníkovi (neskôr úpadcovi) vykonával od 31. augusta 2016 funkciu predbežného správcu a od 30. novembra 2016 funkciu správcu po vyhlásení konkurzu. Nárok na paušálnu odmenu v sume 2 300 € si uplatnil 2. marca 2017. Evidentne tak vo funkcii správcu, za výkon ktorej mu patrí právo na odmenu, pôsobil v prevažnej miere v období uplatňovania právnej úpravy účinnej do 28. februára 2017. Jednotlivé právne významné úkony uskutočňoval ako správca do 28. februára 2017 (v podstate iba zabezpečenie priebehu prvej schôdze veriteľov spadá do obdobia účinnosti novej právnej úpravy, podľa ktorej mal nárok na paušálnu odmenu za výkon funkcie v sume 2 300 €), preto nemožno posúdiť ako svojvoľný právny záver, že ak funkciu správcu vykonával takmer výlučne v období pred 28. februárom 2017, patrí mu odmena vo výške ustanovenej právnymi predpismi účinnými práve v tomto období (teda v sume 663,88 €), a nie v neskoršom období, keď si nárok na odmenu procesne uplatnil.

28. Resumé všetkých faktorov uvedených v bodoch 24 až 27 vylučuje podľa názoru ústavného súdu eventualitu záveru o takej svojvôli okresného súdu pri rozhodovaní o uplatnenom práve sťažovateľa na paušálnu odmenu za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k nálezu o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uznáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia

okresného súdu založené na právnom názore, podľa ktorého „*vyhláška je v porovnaní so zákonom právnym predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade*“, nepôsobí ucelene a zaslúžilo by si aspoň minimálne argumentačné rozvinutie. Ide však o nedostatok, ktorý na podklade dôvodov uvedených v odôvodnení tohto uznesenia ústavného súdu nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu. Preto nie je spôsobilý viesť ústavný súd k záveru o potrebe prijať posudzovanú sťažnosť na ďalšie konanie.

29. Rovnako ústavný súd nemohol prihliadnuť na tú časť sťažnostnej argumentácie, ktorá sa snažila nesprávnosť právneho posúdenia veci okresným súdom demonštrovať na iných právnych normách zavedených do právnej regulácie konkurzného konania s účinnosťou od 1. marca 2017 (§ 24a a § 24b vyhlášky účinnej od 1. marca 2017). Úlohou ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdiť rešpektovanie základných práv a slobôd sťažovateľa v jeho konkrétnej právnej veci, nie uvažovať na abstraktnej úrovni o možných nedostatkoch právnej úpravy a úskaliach, ktoré jej uplatňovanie môže v budúcnosti z hľadiska základných práv a slobôd prinášať.

30. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) nezistil v uznesení okresného súdu zo 4. mája 2017 v konaní sp. zn. 26 K 40/2016 žiadne signály pochybení, ktoré by po prijatí sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k meritórnemu záveru o porušení uvedených práv sťažovateľa. Preto je v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy

31. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

32. Základné právo vlastniť majetok je možné považovať za právo hmotnej povahy.

33. Pokiaľ teda ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok uznesením okresného súdu zo 4. mája 2017 v konaní sp. zn. 26 K 40/2016, ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym

porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (navrhované zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu, návrh na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017